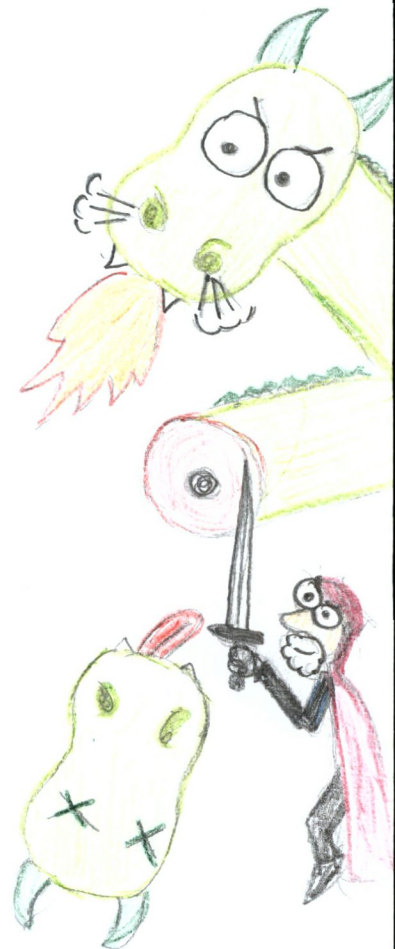

Pohádka o nepohádce

Autor: Lada Režňáková

Ilustrace: Martina Lukešová

Za devatero horami, devatero řekami, devatero údolními... a vůbec, hodně moc daleko, v jedné staré budově, která hrozila, že se co chvíli rozpadne a rozplácne o zem, se právě v tuto chvíli, v jedné z mnoha místností oné rozpadající se budovy, posadil do křesla, o kterém by se také jistě dalo vyprávět, mladý a pohledný muž. Ve tváři byl bílý, ruce měl vražené hluboko v kapsách a jeho tmavě modré oči sledovaly co chvíli jinou věc. Princ Neodbytný.

Naproti němu, snad na ještě více ubožejší židli za ještě ubožejším stolem, seděl sir Horác a podmračeně sledoval prince Neodbytného. Za jeho hlavou visel nápis: Zabijeme - Zaplatíte.

Ticho v místnosti se po chvíli odvážil prolomit sám princ.

„Takže je po něm?“

Sir Horác zvedl obočí. „Po něm?“ zopakoval pobaveně.

Princ Neodbytný razantně přikývl. „Ano, po něm. Po drakovi,“ dodal na vysvětlenou a pak si jen sám pro sebe ještě jednou důrazně přikývl.

Sir Horác se náhle zvedl, přišel k rozpadající se skříni, jedním prudkým pohybem ji otevřel, uchopil do ruky nějaký pytel - Princ Neodbytný si všiml skvostných červených puntíků - a pak se i s pytlem vrátil zpět ke stolu a pytel na něj hodil. Stůl se otrásl a chvíli to vypadalo, že se opravdu rozpadne. Nakonec však vydržel.

Sir Horác si opět sedl, založil si ruce na hrudi a pokynul hlavou k pytli na stole. „Jo, je po něm,“ řekl.

Princ Neodbytný polkl a po očku se koukl na pytel před sebou. To, co z dály pěti metrů vypadalo jako skvělé červené módní puntíky, najednou dostalo tvar skvrn... červených skvrn. *Krev!* Princ Neodbytný sebou poplašeně cukl a vyskočil na nohy. „Vždyť na tom pytli je krev!“ zařval hystericky s prstem ukazující na jednu skvrnku.

Sir Horác se usmál a přikývl. „Jo,“ řekl pouze. „Je tam hlava,“ dodal.

Princ Neodbytný snad ještě více zbledl a vypadalo to, že to s ním každou chvíli sekne. Musel se přidržet židle. Vytřeštěně zíral na pytel. „Hlava?“ zašeptal omámeně.

Muž za stolem spokojeně přikývl. „Jo, hlava. Tedy, přesněji řečeno, jedna z hlav sedmihlavého draka, kterého jste si přál zabít. Zde je ukázka, že je po něm.“ Odmlčel se a pak, z pouhé zlomyslnosti, dodal: „A pokud byste měl zájem, ve skladu se válí zbylých šest.“

Princ Neodbytný padl na zem jako podřátý.

O několik mil dál a o několik dní později, na zcela úplně jiném, rozhodně ne rozpadajícím se místě, ale přímo naopak, v přepychové místnosti na přepychovém zámku krále Rozumbrada, seděla před velkým zrcadlem nešťastná princezna Brumhilda. Oči měla červené od pláče a v ruce křečovitě svírala další z kapesníků, který hodlala podrobit mučivému svírání svých princeznovských rukou.

„Co já si jen počnu?“ štkala a slzy jako hrachy se jí koulely po tvářích dolů. Její komorná Zelda protočila oči a dál tiše česala její princeznovské vlasy, jak se slušelo a patřilo. Princezna se opět dala do usedavého pláče a tím narušovala okolní ticho.

„Co když je šeredný? A odporný?“ pronesla a v hlase jí začínala znít hysterie. Kapesník ve svých rukou svírala tak pevně, až se zdálo skoro nemožné, že se v tak křehké dívce skrývá toliko síly. Komorná Zelda mlčela a jen posměšně ohrnula rty.

„Co když je... -“ Tu se princezna Brumhilda zarazila a pak se opět rozplakala. „Co když je plešatý?!“ Hysterie vystoupila napovrch a princezna cukla svojí princeznovskou hlavu a prudce stoupla ze své stoličky a otočila se na komornou.

„Co když je to nějaký tlustý princ, který vůbec není pohledný a mladý?!“ zapištěla a rozhodila rukama. Její pomněnkově modré oči se upřely na komornou a snad čekaly, že Zelda přijde s nějakým geniálním nápadem. Nebylo tomu tak. Komorná jen pokrčila rameny a otočila se s úmyslem udělat něco jiného a princezniny vlasy dodělat, až se uklidní.

„Copak to nechápeš, Zeldo? Já si mám vzít muže, kterého jsem ani neviděla! A to jen proto, že zabil nějakého sedmihlavého draka! Vždyť... vždyť je to nespravedlivé!“ spustila znova princezna a otřela si kapesníkem slzy na tvářích. „Copak si nemohu sama vybrat nějakého prince? Kterého budu chtít já?“ zanaříkala.

Komorná Zelda ji nevnímala a až s velkou pečlivostí se dala do uklízení princeznovských šatů, přičemž si tiše pobrukovala. Až po chvíli si uvědomila, že v pokoji nastalo ticho, což ji zarazilo. S temnou předzvěstí uložila poslední šaty princezně do skříně a pak se otočila s úmyslem zjistit, kde se její princezna nachází, neboť by ji měla začít chystat na večerní ples.

Když se však otočila, našla princeznu na stejném místě, jako byla i před chvílí. S tím rozdílem, že na tváři už neměla hlubokou beznaděj, ale vítězný výraz. „Ano!“ protrhlo ticho v pokoji princeznino zajásání. Zelda sebou trhla.

„Princezno?“ zeptala se opatrně a udělala krok směrem k ní. Pak se zarazila a bedlivě si Brumhildu prohlédla. Tohle nevypadalo dobře. V žádném případě. Třeba se princezna zbláznila a-

„To je ono, Zeldo!“ vpadla jí do myšlenek princezna.

„Má paní?“ podivila se komorná a jedno její obočí vyletělo do značné výše.

„Ach, Zeldo, tím se určitě všechno vyřeší!“ zajásala znovu princezna a potěšeně se ušklíbala. „Vždyť je to tak jednoduché!“

„Prosím?“ otázala se znovu Zelda. Nějak jí nedocházely podrobnosti.

„Ty!“ vykřikla vítězně princezna.

Komorná zbledla. „Já?“ zopakovala překvapeně.

„Ach, jistěže ty!“ vykřikla znovu nadšeně. „Je to naprosto geniální a pochopitelné! Jen se na sebe přece podívej!“ vyzvala ji princezna. Zelda tak udělala a podívala se na sebe. Jediné, co viděla, byly ošoupané boty, které za nic nestály, sukně, halena, které taky za nic nestály, tělo dívky, která rozhodně není dokonalá a pak ruce s nehty, za kterými byla špína. *No fuj!* Zelda nakrčila nos.

Znovu zvedla hlavu a podmračeně se zadívala na princeznu. Ta se usmívala a zářila štěstím.

„Je to naprosto geniální,“ pronesla spokojeně a odložila značně zmuchlaný kapesník na svůj toaletní stolek. Pak udělala jeden krok směrem k Zeldě.

„Je to naprosto perfektní plán, Zeldo. Ten nejlepší. Nikdo nic nepozná! Uvidíš! A pro tebe to bude lehké a všechno se zvládne a-“ Princezna se zasmála. Po předešlém pláči nebylo ani památky. „Je to prostě naprosto dokonalé!“ řekla rázně.

Zelda překvapeně zamrkala. „Promiňte, ale co-„

Byla přerušena: „Copak ty to nechápeš?“ otázala se princezna.

Zelda zavrtěla hlavou. Princezna se ušklíbala a vypadalo to, že si snad i odfrkne nad nechápavostí svojí vlastní komorné, ovšem pak si uvědomila, že lepší pořízení s ní bude, když budou kamarádky. Na její tváři se tedy opět usadil úsměv. !Je to naprosto jednoduché, Zeldo. Ty se budeš vydávat za mne a já za tebe. Přitom já si ověřím, jak princ Neodbytný vypadá a pak sama usoudím, zda je mne hoden, nebo ne,“ vysvětlila nadšeně.

Zelda jen němě zírala na svojí paní.

Princezna si povzdychla. „Nemusíš se bát, Zeldo,“ začala ji uklidňovat, „já vím naprosto jasně, že je to dokonalý plán. A když se koukneš na nás dvě, uvidíš, nikdo ten rozdíl nepozná, jelikož jsme si hodně podobné,“ řekla princezna s naprostou jistotou.

Což byla naprostá lež. Kromě věku dvaatřiceti let - což bylo opravdu hodně, když uznáte, že ženy se do manželství vrhaly už od patnácti - a kromě podobné barvě vlasů - o které by se také jistě dalo diskutovat - si nebyly vůbec podobné. Princezna měla jemné, někdy až moc jemné vyjadřování, byla příliš citlivá a měla vysoko položený tón svého hlasu. Naproti tomu Zelda klela kdykoliv si to mohla dovolit, o žádném jemném vyjadřování tu nemohla být ani řeč, hlas měla hluboký, často až moc klidný, a přecitlivělá tedy rozhodně nebyla. A také neměla tu dokonalou princeznovskou postavu, jakou měla Brumhilda. Sečteno podtrženo, ty dvě si rozhodně nebyly *hodně podobné*.

„Ale, princezno, to přeci-“

„Žádné námítky, Zeldo, už jsem řekla!“ Princezna radostí zatleskala a zvonivě se zasmála. Pak tanečním krokem došla až k Zeldě a šťastně ji políbila na obě tváře. "Je to úžasný plán, Zeldo! A ty mi musíš pomoci!"

Zelda jen třesla očima. V téhle chvíli nebyla schopna ničeho jiného. A princezna, jelikož nebyla často mezi lidmi, kteří kdy prožili nějaký šok a nevěděla, co Zeldino mlčení znamená, si to vyložila po svém.

„Jsem ráda, že tedy souhlasíš, Zeldo! A uvidíš! Obě na tom určitě něco získáme!“ řekla s pevným přesvědčením a pak odtančila směrem ke skříni, vybrat nějaké vhodné šaty pro svoji komornou, dočasnou princeznu Brumhildu.

Černokněžník byl skutečně zlý. Opravdu zlý. Neskutečně zlý. Zloduch, padouch, sám ďábel. Šlapal po kytičkách, nikdy nedával přednost dámám, ničil všechno dobré, zbožňoval všechno špatné. Ano, byl opravdu zlý. Častokrát jen tak, z věčného nic nedělání, vzal lidem slunce nebo vodu, někdy, když už to hraničilo s opravdovou nudou, bral i děti. Byl ztělesněné zlo.

A měl celkem dva... - vlastně tři problémy.

Za prvé - jmenoval se Vladimír. Jméno, ze kterého ho mrazilo. Nemohl pochopit, jak mi to jeho matka a otec mohli provést. Něco tak zákeřného - tak skutečně zlého, že je za to nenáviděl a obdivoval zároveň. Jistě, černokněžník došel po letech k názoru, že Vladimír je normální jméno, které má v sobě jistou dávku respektu samo o sobě, jenomže léta strávené v posměchu kvůli jeho jménu - uznejte: Vladimír Černokněžník - to je dost špatný, že? - ho donutila k tomu, aby své pravé jméno ututlal, nebo, přesněji řečeno, naprosto

změnil. A jelikož černokněžník oplýval opravdu velkou chytrostí, která hraničila s genialitou, netrvalo to dlouho a přišel na své nové jméno. A to jméno bylo geniální, jako on sám. Vladizlo. Černokněžník Vladizlo. Bylo to naprosto dokonalé jméno, na které byl černokněžník skutečně pyšný a rád se jím chlubil. Přesto se ovšem ještě dnes našli i tací, kteří ho rádi popichovali jeho původním jménem a ptali se ho, zda skutečně vládne mírem. (Těmto lidem pak ze *záhadných důvodů* narostly bradavice, vypadaly vlasy a jejich obličej zkrásněly pod návalem vrásek.)

Jeho druhý problém vězel v tom, že si ho častokrát pletli s kouzelníkem. V těchto situacích černokněžníka ovládal bezmezný vztek a odpor vůči člověku, který se opovážil myslet si něco tak neskutečného. Ne, černokněžník nebyl kouzelník. V žádném případě. A ne, neměl v rodině kouzelníka a ne, nikdy se nechtěl stát kouzelníkem. Častokrát se musel přinutit tyto věty opakovat s naprostým klidem a dávat pořádný důraz na některé věci v nich. Přesto to stále pokračovalo a černokněžník byl nucen se dál bránit. Nedokázal prostě pochopit, jak mohou být někteří lidé tak neskutečně hloupí a nepochopit fakt, že on je černokněžník - zlý a zlý a zlý černokněžník, který oplývá neskutečnou mocí a může je kdykoliv zničit. On přece nemůže být kouzelník, jelikož nedělá ty laciné triky s květinami a holubicemi - což bylo, podle jeho názoru, dost ubohé. Přesto se zdálo, že někteří lidé odmítali tento fakt vzít na vědomí.

A kromě špatně utajovaného jména, které se snažil tak urputně změnit, a kromě věčného plení jeho zaměstnání měl černokněžník ještě jeden a snad i největší problém. Prince Neodbytného. Ano, Neodbytného. Černokněžníková největší noční můra, která mu častokrát pila krev. Znal prince už od svých školních let a přestože on, Vladizlo, byl ve vyšším ročníku, než on, stal se věčným terčem posměchu prince Neodbytného. A to nebylo to nejhorší. Princ Neodbytný věčně do všeho strkal nos a hrál si na něco, co nebyl. A přesto byl více oblíbenější, než černokněžník. A i to Vladizla žralo. Vlastně neměl rád Neodbytného celého. A neměl rád... to bylo dost slabé pojmenování. Nenáviděl ho. Z celé své zkažené duše ho nenáviděl. A poslední kousek prince Neodbytného... to... to bylo to nejhorší, co mohlo Vladizla potkat. Ten princovský pacholek si dovolil zabít sedmihlavého draka a žádat o ruku princezny Brumbihlady, do které byl Vladizlo zamilován už spoustu let. Neodbytný mu překazil všechny milostné plány do budoucna!

Proto černokněžník vymyslel dokonalý plán. Dokonalou pomstu. Byl to naprosto geniální plán, který neměl obdoby. Pravda, v dnešní době se často unášejí princezny už jen tak z pouhého rozmaru, ale to, co chystal udělat Vladizlo bylo i tak naprosto geniální. Vladizlo se nechystal unést princeznu proto, že chtěl peníze. Ne, peníze pro něj vůbec nebyly důležité. Ani nechtěl království, nebo královskou korunu, jelikož tyto malichernosti si mohl kdykoliv obstarat. Černokněžník chtěl pomstu. Chtěl krev. Chtěl vidět, jak nebohý princ Neodbytný umírá v záchvatu agónie a křičí, křičí, křičí! Přesně tohle chtěl černokněžník. A jelikož věděl, že princ Neodbytný půjde jisto jistě na záchranou misi princezny, zbývalo jí už jen unést.

A k tomu mu měl pomoci dnešní večerní ples na hradě, který se konal na počest prince Neodbytného.

Princezna Glorie je v naději. Princ Eduard zbaběle utekl ze své vlastní svatby. Sir Martin má další dceru, v pořadí již pátou. Rytíř Viktor získal řád statečnosti. Princezna Iveta je zničena, neboť ji opustil její nápadník. A... už jste slyšeli to o princovi Neodbytném?

V sále to vřelo. Tisíce uší, klepů a pomluv. Stoly se prohýbaly pod nápoem jídla úplně stejně, jako židle, na kterých seděly obtloustlé vdovy a klevetily. Kdo se nechtěl stát terčem jejich pomluv, musel si dát pozor. Ovšem pro dnešní večer byl hlavním předmětem rozhovoru princ Neodbytný. Jak jinak. Princ Neodbytný dokázal okouzlit snad úplně všechny. A právě teď se snažil získat přízeň princezny Brumhildy.

„... A tu jsem vytasil meč, našel tu správnou polohu a z plna hrdla zakřičel: ‚Tak si pro mě pojď, obludo!‘ A ona se opravdu po mne ohnala, tím svým velkým ocasem. Jen tak tak jsem uskočil, přičemž jsem jí sekl do ocasu, takže zaječela. A to byl nehorázný řev, řeknu vám. Pak jsem se opět rozmáchl a sekl. Drak se ke mně otočil a opět zařval. Vypadalo to, že se ta bestie dá na útěk, ale já jsem to chtěl skončit hned. Vyhoupil jsem se na nejvyšší kámen v jeskyni a skočil jsem drakovi na záda a...“ Hlas prince Neodbytného pomalu slábl až zanikl úplně. Zamračeně se zadíval na princeznu Brumhildu, která nevykazovala žádné známky okouzlení. Podmračeně sledovala okolí sálu a co chvíli se zavrtěla a někde poškrábala. Tu a tam se zadívala dlouze na svoji komornou, která stála pořád u ní jako stín, a věnovala jí dlouhý pohled, který mohl vyjadřovat vše. Když teď princ Neodbytný přeskočil pohledem z princezny na její komornou, zjistil, že oproti své paní se její komorná tváří alespoň trochu okouzleně a nadšeně.

Princ Neodbytný si povzdychl. Okouzlit princeznu Brumhildu nebylo zdaleka tak jednoduché, jak si představoval. Copak na ni neudělal dojem ten kousek s drakem? Princ Neodbytný se musel nutit k úsměvu.

„Není vám něco, princezno?“ zeptal se taktně a snažil se tvářit starostlivě.

Princezna překvapeně zamrkala a pohlédla na Neodbytného, jako kdyby si až teď uvědomila jeho přítomnost. Na tváři se jí objevilo něco, co jen zdaleka připomínalo úsměv. „Ach, omlouvám se za svoji...“

svoji... *svůj ostych*," zamumlala. „Jen je tu na mne až příliš velké... horko!“ vyhrkla a pak, aby svá slova potvrdila, chmátla po vějíři, který držela ve svých rukou její komorná, a začala jím zuřivě mávat.

„A... nechtěla byste jít raději na vzduch? Přiznávám, že na mne je tu také trochu dusno,“ snažil se znovu princ Neodbytný. Kdyby byli na vzduchu, třeba by...

Princeznin vějíř se prudce zastavil a pak znovu dal do zběsilého ovívání. „V žádném případě!“ vypadlo z princezny vyděšeně. „To... já... - ech... Ne-nechtěl byste si zatančit?“ zeptala se najednou, odložila vějíř - přesněji řečeno vrazilo ho zpátky komorné do rukou - a prudce vstala. „Hrají valčík a já valčíky přímo zbožňuji,“ dodala, jako kdyby to vysvětlovalo všechno.

Princ Neodbytný na ni dlouhou chvíli zíral a přemýšlel, zda je chyba v něm, nebo v ní. Poté usoudil, že jakožto syn prince Dokonalého on *nemůže mít žádné chyby*, tudíž potíž vězí v princezně. A jelikož princezna oplývala neuvěřitelným bohatstvím, Neodbytný rád přehlédl určité nedostatky, jako například malomyslnost, či nesoustředěnost, nebo úplnou blbost. Pro království byl princ udělat jen to nejlepší. Usmál se a spokojeně přikývl. „Rád si s vámi zatančím.“ Jako správný princ jí nabídl rámě a ona se do něj po dlouhém rozmýšlení zavěsila. Pomalu vyrazili směrem k tanečnímu parketu.

Princ přemýšlel, zda by měl jejich mlčení vyplnit nějakou směšnou historkou, či ničím podobným a nakonec usoudil, že pár ohraných vět, které ji popíší jako bohyni na celém širém světě, by ji snad mohly trochu okouzlit.

Už se nadechoval, že něco takového řekne, ovšem tu princezna strnula a zděšeně se zadívala a nejdříve na něj a pak na taneční parket, ke kterému se přiblížili. Princ uslyšel, jak zděšeně zalapala po dechu a ucítil, jak se jí zachvěla ruka

Zamračeně se k ní otočil. „Děje se něco?“

Princezna na něj zděšeně zírala. „Tam... tam... *tam je taneční parket*,“ řekla nakonec.

Neodbytný se ještě více zamračil. „No ano,“ řekl po chvíli. „Vždyť jste si chtěla zatančit,“ řekl a dlouze se na ni zadíval.

Vypadalo to, že jeho prohlášení jí naprosto otrásl. „*Tancovat?*“ zašeptala zděšeně. „Vždyť já neumím tancovat!“ vyhrkla.

Princův zmatek ještě stoupl. „Cože neumíte?“ zeptal se nevěřicně. Chtěl k tomu snad ještě něco dodat, ovšem tu se blízko nich cosi zablesklo a sálem se rozlehlo děsivé zapráskání a hřmot.

Vedle nich se najednou objevil muž v černém hábitu a klobouku. Měl dlouhé vlasy a zdálo se, že si chce vypěstovat dlouhý vous, jelikož na tváři měl větší chumel vousů. Podivně se šklebil a vypadal nanejvýš podezřele.

Sálem se rozlehl jeho chraplavý smích. „*Cha cha cha!*“

Princ Neodbytný strnul, neboť ten smích už někdy slyšel. Před dávnými dobami, když byl ještě na škole... Tu mu to došlo. Neznámý návštěvník najednou nebyl cizí, ale docela známá osoba.

„Černokněžník Vladimír!“ vykřikl.

Tvář černokněžníka se zkrivila po návalém vzteku. Do tváři se mu nahrnula červeň. „Žádný černokněžník Vladimír, ale černokněžník Vladizlo!“ zvolal a propalovala přitom prince nenávislým pohledem. „Zapamatujte si to, nebozí smrtelníci!“ dodal pak a než stačil princ Neodbytný zasáhnout, chmátl černokněžník po princezně Brumhildě. Přitom se zatvářil vítězoslavně. „Teď je má!“ pronesl černokněžník a pak se sálem opět rozlehl děsivé zahřmění a zapráskání, které tentokrát bylo doprovázeno i několika zděšenými „eéé!“, a pak najednou bylo v sále ticho.

Asi půl minuty se nikdo nehýbal a všichni třesili oči na místo, kde ještě před chvílí stála princezna. Pak začali všichni vykřikovat jeden přes druhého nějaké nesmysli. „Já to věděla!“ „Viděli jste to? Panebože! Kdo to byl?“ „Sázím! Typuji dva dny, než ji princ Neodbytný dostane zase zpátky!“

Tato jediné poznámka, která byla prohlášena dostatečně hlasitě, přiměla prince Neodbytného jednat. Zatvářil se naprosto odhodlaně a nebojácně a začal se prodírat zmatenými lidmi směrem ke dveřím. A když byl skoro už u dveří, sálem se rozlehl dívčí jekot. Princ Neodbytný strnul, nejdříve strachem, potom překvapením a nakonec byl samou zvědavostí nucen se otočit a kouknout se, kdo zaječel.

V sále opět nastalo hrobové ticho a všechny zraky se upíraly na princeznu komornou, která ječela a máchala kolem sebe rukama. Princ Neodbytný ji chvíli pozoroval a opět zapřemýšlel nad tím, zda neplatí na princeznu a její komornou nějaké pořekadlo ve smyslu ‚jaký pán, takový sluha‘. Pak si ovšem povzdechl a začal si prosekávat cestu nazpět, jelikož to vypadalo, že tu máchající komornou nikdo nezastaví a všichni se snad budou jen dívat. A jelikož on byl princ Neodbytný, musel s tím něco dělat.

Zastavil se až těsně u ní, samozřejmě v takové vzdálenosti, aby ho svými máchajícími rukama nepraštila a chvíli ji zamračeně pozoroval. Co teď? pomyslel si. Jak jen ji mám-

„No tak dělejte něco!“ zaječela komorná, čímž přerušila tok jeho myšlenek. Princ Neodbytný pozvedl obočí nad tou neomaleností. Copak takhle se mluví s princem?

„Copak neslyšíte?“ zaječela znovu komorná. „Pomozte mi!“ vykřikla a opět máchala rukama ze strany na stranu.

Princ Neodbytný se usklíbl. „A s čím vám mám pomoci,“ odmlčel se a pak dodal, „má paní?“

Tu se Komorná zastavila a vytřeštěně na něj zírala, jako kdyby řekl něco... ohromně překvapujícího. Což pravděpodobně asi byla pravda, jelikož komornou v jejím životě asi nikdo neoslovil „má paní“. Ovšem byla to jen chvilka, co na něj otřeseně zírala, neboť pak opět začala pohazovat rukama a ječet. „No tak dělejte něco!“ vykřikla opět. „Sundejte to ze mě!“

„A mohu se zeptat co?“ otázal se Neodbytný.

„*Přece toho pavouka!*“ zaječela komorná. Její hlas se chvěl a byla v něm snadno rozpoznatelná hysterie.

Princ Neodbytný váhal jen chvilku, kterou opět strávil přemýšlením (když se to tak vezme, princ Nedobytný hodně čas přemýšlel), zda nemají komorné mít pro strach uděláno, neboť uklízí pokoje a bůh ví co ještě a tam přece musí být víc pavouků. A teď tu před ním poskakuje nějaká komorná, neboť má někde na sobě pavouka. No to se povedlo.

Dlouze si povzdechl a pak, s co nejvážnějším výrazem, chytl jednu její ruku tak, aby ji zastavil a očima začal hledat zdroj jejího strachu.

„Na vějíři!“ vykřikla komorná a v hlase jí zaznělo podráždění. Princ Neodbytný se musel hodně držet, aby na ni taky nějak nevyštěkl. Ovšem mlčel a v duchu počítal s tím, že až převezme vládu nad tímto královstvím, rozhodně vyžene tuhle tu drzou komornou pryč.

Jedním plynulým pohybem sebral té nevychované Komorné vějíř, hodil ho na zem a když z pod něj vylezl velký černý pavouk, dupnul na něj a snažil se nevnímat novou mazlavost své levé boty. Pak se podmračeně otočil zpět ke komornou.

„Tak to bychom měli,“ pronesl spokojeně, neboť považoval svůj zásah za naprosto mimořádný. „A vy - vy se mi klidte z očí!“ rozkázal komorné.

Ta na něj chvíli ohromeně zírala. „Cože?!“ vypadalo z ní pochvíli. „Jak se opovažujete?!“

Neodbytný se zasmál. „Jak já se opovažuji? To snad vy, ne?“ rozkřikl se na tu drzou komornou. Do tváří mu stoupla červeň rozčilení.

„Co si to dovoluujete? Takhle se mnou jednat! Takový vrchol!“ Komorná rozhodila rukama a zamračila se na prince Nedobytného. „Toho budete litovat!“ dodala pak.

„Já že toho budu litovat? A kdopak jste, že máte takovou moc? Hm-mmm?“ protáhl rozzlobeně.

Tu se komorná zatvářila vítězoslavně. „Já - já jsem princezna Brumhilda! A po vás chci, abyste se okamžitě vydal na záchranu misi mé komorné! Okamžitě!“

Vladizlo měl, podle svého názoru, ten nejlepší dům, jaký si mohl dovolit. Ten nejstrašidelnější, největší a na velice odlehleém místě. Jeho dům stál na vrcholu nejvyššího vrcholu nejvyššího kopce, což bylo opravdu vysoko. Všude okolo něj bylo pusto a všude vládla tma, neboť Vladizlo neměl rád slunce. Jeho krásný příbytek měl jedny velké dveře, spoustu oken, které byly častokrát zataženy těžkými závěsy a dvě věže, na které byl Vladizlo opravdu pyšný.

A právě jednu z těch věží si vybral jako vězení pro svoji krásnou zajatkyň. Snesl se do svého vězení se stejnou okázalostí, jako když vpadl a zase utekl z plesu. Tedy za hřmotu a divného praskotu, což snad otrásl celou věží.

Jakmile se Vladizlo opět ocitl u sebe doma s princeznou v náručí, rozesmál se, neboť jeho plán vyšel! Ach, jak dokonalé to bylo! Jeho smích se nesl celou věží a černokněžník si ho náležitě užíval. Vyšlo to! Byl to dokonalý plán, jak jinak, a černokněžník ho zvládl! Měl chuť tancovat, radovat se, uspořádat nějakou oslavu na počest své geniality, ovšem všechno tohle muselo počkat. Nejdříve musí zajistit svoji zajatkyň a vysvětlit jí svoji úlohu v tom všem. Pak přijde na řadu Neodbytný a... všechno pěkně po pořádku.

Myšlenky na svoji zajatkyň ho přiměly k tomu, aby se podíval, jak moc se na ní podepsal jeho skok pomocí černé magie. Ovšem když se otočil, nebyla tam. Vladizlo strnul, vytřeštil oči a v jednu chvíli vypadal opravdu otřeseně, ovšem pak se z místa, kde byly dveře, ozvalo tlumené zaklení a zvuk padajícího těla. Černokněžník se usmál a mžiku držel svoji zajatkyň ve svém náručí.

„Tak princezna si myslela, že uteče?“ zeptal se potěšeně a jeho skryté něžné city k princezně se ještě prohloubily. Byla dokonalá! Přesně pro něj! Tvořili by dokonalý pár... Vladizlo by se rád zasní, ovšem na to nebyl čas. Pevně chytl princeznu okolo pasu a vedl ji k místu, kde měl klec udělanou přesně pro ní. Bez řeči jí do ní zavřel.

„Princezna musí omluvit tak skromné ubytování,“ zasmál se Vladizlo, „ovšem pokud si princ Nedobytný pospíší, nemusí tu být dlouho,“ dodal ještě a uchichtnul se. Všechno bylo naprosto dokonalé!

„Abychom si rozuměli,“ pokračoval dál ve svém monologu, „nechci vám nijak ublížit, princezno, jste jen nebohou obětí mého dokonalého plánu, ovšem věřte, že jsem neměl v plánu vám někdy ublížit,“ řekl Vladizlo a cítil se naprosto spokojený.

„Jděte k čertu!“ ozvala se princezna.

Vladizlo pozvedl obočí. Nechtělo se mu věřit, že něco takového vypustila ze svých úst princezna. „Cože?“

„Říkám, jdi k čertu! Ovšem ještě předtím mě okamžitě pusť z téhle klece, kruci, já nejsem žádná princezna!“

Černokněžník jen zíral. Po chvíli se zmohl opět jen na: „Cože?!“

„Dyť to říkám! Nejsem žádná Princezna! Spletl jste se!“

Z nějakého neznámého důvodu mu ten hlas začal lézt na nervy. „Co je to za nesmysl?“ vyjekl Vladizlo, který si nechtěl přiznat, že v jeho plánu nastala chyba. Ne, to prostě nemohlo být možné!

„Žádný nesmysl! Já nejsem princezna! Jsem její komorná! Pouhá služka.“

Černokněžník cítil, jak se jeho plán začíná hroutit. „Ale... ale to není možné!“ vykřikl a okamžitě začal znovu otevírat klec, aby si mohl prohlédnout, co to vlastně unesl.

Z klece vylezla dívka, která na sobě měla šaty, jaké princezny nosí. Ano, přesně takovéhle šaty nosí princezny. A když ji unášel, byla přece po boku prince Neodbytného, tak jak to že... Černokněžník jen zíral. Najednou začal rozeznávat menší rozdíly - postava, obličej...

„Ale vždyť...!“

Dívka předním se ušklíbala. „Tak tak, žádná princezna. Pouhá komorná. Vyměnily jsme se Brumhildou, neboť ona si myslela, že princ Neodbytný je nějaký šereda, takže jsem pro jeden večer musela hrát princeznu já,“ řekla a pokrčila rameny. Přitom si uhladila sukni a posmutněla na ni pohlédla. Taková paráda!

„Ale... ale...“ Černokněžník si nevěděl rady. Byl naprosto zmaten. „A co můj plán?“ posteskl si a cítil, jak se vše okolo něj hroutí. Copak nebude žádná pomsta? Copak princ Neodbytný nedostane to, co si zaslouží?

„Jaký plán?“ otázala se dívka předním a zatvářila se zamyšleně.

Černokněžník se zamračil. Pak cukl rameny a bojovně vystrčil bradu. „Chtěl jsem se pomstít,“ řekl Vladizlo.

Dívka pozvedla obočí. „Pomstít? Komu?“

„Princi Neodbytnému,“ řekl prostě černokněžník. „A teď nemůžu nic. Co s tebou?“ zvolal zoufale.

Dívka se opět zatvářila zamyšleně. Ve věži nastalo ticho. Černokněžník nahrbil ramena a tiše na ni pohlížel, neschopen uvěřit, že se dopustil takové chyby.

Tu ucítil na svém rameny nějaký dotyk. Ruka, která patřila oné dívce, která se na něj dívala a ve tváři měla vepsanou radost. „Však mi už něco vymyslíme,“ řekla najednou, neboť i ona v sobě nosila cosi prokletě zlého!

Pric Neodbytný měl špatnou náladu. Tu nejhorší náladu, jakou kdy mohl mít. Nejenže byl podveden, on byl dokonce donucen vydat se na záchranou misi kvůli komorné, ne kvůli princezně! A to bylo přece otřesné! A navíc, proč on, princ Neodbytný, měl udělat takovou špinavou práci? Jistě, v případě princezny by byl ochoten obětovat určité věci, ovšem tady jde přece jenom o komornou, ne?

Princ Neodbytný si povzdechl a pobídl svého koně Pelyňka do rychlejšího tempa. Po očku se podíval na svého spolujezdce a pousmál se. Měl štěstí, že se plesu zúčastnil i sir Horác, neboť to bude právě on, kdo dá všechen ten nepořádek do pořádku. Neodbytný pak slízne všechnu smetanu a Horác dostane to, po čem touží. Peníze, peníze, peníze. Byla to dokonalá úmluva, která fungovala stejně, jako když se domluvili na zabití draka. Teď se jednalo o černokněžníka a komornou. Což, podle princova názoru, musí být pro sira Horáce naprostá hračka.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ promluvil do lesního ticha Pelyněk. Princ Neodbytný se zamračil.

„No to je směla,“ řekl po chvíli sarkasticky. „Ono se ti vlastně ani nemá co líbit.“

Na chvíli opět zavládlo ticho. „Nemusíš být hned hrubý. Co kdyby ses vžil do mé kůže?“

Princ se ušklíbl. „Ne, díky,“ odmítl. „Nerad bych někoho vozil na zádech.“

Sir Horác se nad jejich rozmluvou ušklíbl. „Jsem rád, že nemám já mluvícího koně.“

Neodbytný po něm střílel pohledem. „No, já neměl na výběr. Tohle plemeno ukecaných koní se u nás dostává darem, takže pokud jsem nechtěl někoho urazit a vyvolat velkou hádku, musel jsem tohle mluvící noční můru přijmout.“

„Díky,“ zahučel Pelyněk.

„Není zač,“ odvětil princ Neodbytný.

Opět mezi nimi zavládlo ticho.

„Ale někdy to není tak strašné. Někdy je s ním dokonce sranda,“ rozpovídal se Neodbytný tak, jak to obvykle dělal. „Jednou jsem se docela bavil, když jsem byli na rytířském utkání - samozřejmě jako divák -, uvázal jsem ho ke stromu k ostatním koním. A on se otočil k jedné z klisen a začal jí něco povídat. Byla docela zábava sledovat, jak se tváří zoufale, když mu neodpověděla na to, jak se jmenuje a začala místo toho žvýkat trávu.“ Princ Neodbytný se zachechtal.

„Aha,“ pokýval hlavou sir Horác a po chvíli klidně poplácal svého věrného oře, neboť byl v tu chvíli šťasten, že má tak klidného a nemluvícího koně. A ještě radši byl, že se v žádném ohledu nepodobal princovi Neodbytnému.

„Jaký je plán, až tam dorazíme?“ otázal se z nenadání princ Neodbytný.

Sir Horác pokrčil rameny. „Žádný, budeme improvizovat.“

„Improvizovat?“ zvolal zděšeně Neodbytný. „Ale vždyť... - co když se něco pokazí?“

„Na improvizaci se nedá nic pokazit.“

Neodbytný se zamyslel. „Aha,“ pronesl nakonec a v hlase mu zazněla nedůvěra. Sir Horác to nijak nekomentoval a Pelyněk byl našťvaný, takže se také zdržel jakýkoliv poznámek.

K domovu Vladizla dojeli když už bylo šero. Všichni zároveň pozvedli své zraky k obrovské bodově, která se tyčila na vrcholu kopce.

„Takže tady bydlí Vladimír?“ zeptal se Neodbytný a zatvářil se pobaveně.

„Podle posledních informací jo,“ pokrčil ledabyle rameny Horác a pobídl koně do klusu. Neodbytný ho tiše následoval.

Po dlouhém nekonečném stoupání do výšin kopce, oddechování a nadávkách, konečně stanuli hoře, přesně u sídla Vladizla.

„Z dálky to vypadalo líp,“ pronesl princ Neodbytný, který si takovou poznámku nemohl nechat ujít. Sir Horác jen pokrčil rameny.

Neodbytný si povzdechl. „Takže teď začneme improvizovat?“

„Ne tak docela,“ pronesl sir Horác.

„Jak - ne tak docela?“ zamračil se Neodbytný.

„Hm-mm, pravděpodobně to bude tak, že já budu improvizovat a vy, vaše blahorodí, se budete držet plánu,“ prohlásil posměšně Horác.

Princ Neodbytný zlostí zčervenal. „A jakého plánu?“ zeptal se upjatě.

„Přece vašeho plánu, jasnosti.“

Červeň v obličejí prince Neodbytného ještě více stoupla. „A já mám nějaký plán?“

„Ale jistě,“ protáhl sir Horác.

„A to je jaký plán?“ nedal se princ.

„No přece vás!“ rozhodil netrpělivě rukama jeho společník.

„Ale vždyť jste říkal, že na improvizaci se nedá nic pokazit, takže... - na plánu ano! Tak co když se něco pokazí?“

„Pak začnu já improvizovat,“ řekl plynule Horác.

Princ Neodbytný pár vteřin zíral a opět se mu do myšlenek vykradly úvahy o tom, zda on není jediný, kdo je v tomhle království normální. Princezny, kteří obětují život někoho tak významného, jako je princ Neodbytný jen kvůli záchraně komorné, komorná, která si hraje na princeznu a pak tu byl všeználek se špatným smyslem pro humor, ovšem zatraceně ostrým ostřím meče.

Princ Neodbytný, v zájmu zachování si svého života a důstojnosti o něco déle, pokrčil rameny.

„Dobrá tedy,“ protáhl, „ovšem když se něco pokazí, je to jen vaše chyba,“ neodpustil si poznámku.

Sir Horác opět jen pokrčil rameny a než se nadál, zmizel i se svým koněm bůh ví kam.

V tu chvíli prince Neodbytného ovládl dosud nepoznaný strach, neboť před sebou měl něco... - opravdu nebezpečného, řekněme. Mohl by v následujících minutách - snad i ve vteřinách! - přijít o život jen kvůli komorné. Taková potupa!

Ze svých myšlenek ho vytáhl koňský smích. „Jedna nula pro Horáce.“

Princ se zamračil. Pak se mu ovšem na rtech objevil úšklebek. „První, co udělám, až se vrátím, bude to, že tě nechám degradovat na řadového koně k nějakým rolníkům a mého nebohého koně Pelyňka prohlásím za mrtvého. Ach, taková tragédie! Zemřít na záchranné misi!“

Smích koně pro jednu ustal a prince Neodbytný se potěšeně usmál. Ještě nad někým měl pořád nějakou moc. To bylo velice uspokojivé. Ovšem pak mu smích povadl a on s dlouhým povzdechem seskočil z koně a vydal se k ohromným vratům, které působily zvláštním děsivým dojmem. Těsně před nimi se zastavil, mrknul nalevo, napravo - přitom si všiml krásného zahradního trpaslíka - a pak, s největší silou a odhodláním, jaké v sobě dokázal kdy najít, zabušil na dveře.

Ten zvuk se rozlehl celým domem a hned po něm nastalo všude okolo děsivé ticho. Princ Neodbytný polkl. Dlaně měl najednou zpocené a musel se hodně přemáhat, aby se nedal na útěk. Aby nevzal hony na ramena a utekl z tohoto podivného království podivných lidí. Pryč. Někam daleko. Třeba k moři... - Dveře se se zlověstným skřípotem otevřely.

Princ Neodbytný zíral, neschopen slova. Na to byl až moc vyplašen. Jeho srdce hrozilo, že to vzdá a buď se složí, nebo mu vyskočí z hrudi a uteče. Ruce se mu ještě více zpotily, jeho dech se zkrátil. A místo toho, aby se přinutil vstoupit dovnitř, začal couvat, couvat a couvat... až narazil do čumáku Pelyňka, která se na něj provokativně šklebil.

„Tak, hrdino, zachraňuj!“ pobídlo ho a zařehotal se.

Princ sebou opět škubl a bojovně vystrčil bradu. Přece se nenechá zvíkat nějakou strašidelnou bránou, že ano. Princ má být přece... naprosto dokonalý. A on je přece potomek prince Dokonalého, přece nemá žádné chyby! dodával si v duchu odvahy a pak, s malou dušičkou uvnitř sebe, udělal kroky vpřed. Malé, ale přece jenom nějaké.

A tak postupoval dále, vpřed, malé krůčky, pořád dál a dál a bylo mu vcelku jedno, zda ho odněkud pozoruje Horác a směje se jeho strachu. Teď měl spoustu práce sám se sebou. Systematicky pokračoval dál a dál, až se najednou ocitl uprostřed velké chodby toho strašidelného domu. Dveře za ním se opět se skřípotem zavřely a princ si uvědomil, že je v pasti.

Chvíli ho obklopovala tma a teprve po chvíli se před ním rozžehla první pochodeň, hned po ní druhá a třetí. Černokněžník ho lákal přímo k sobě a jelikož tu nebyla žádná jiná cesta, princ se musel podrobit. Opět postupoval pomalu a obezřetně vpřed, každý další krok pro něj byl obtížnější, ovšem přece jenom - někde uvnitř sebe věděl, že on zastává tu jednodušší část plánu. Na zabití černokněžníka tu je přece Horác.

Nevěděl, jak dlouho šel tou temnou chodbou, která byla osvětlená pouze pochodněmi, ovšem po nějaké době stanul na konci chodby, přede dveřmi, které vypadaly až podezřele mírumilovně. Chvíli na ně zaraženě zíral, srdce opět až v krku a teprve až po svém opětovném osobním ujistění, že on dělá tu jednodušší část, se do dveří opřel a otevřel je.

Ocitl se v místnosti, jejíž okázalost prince na chvíli ohromila. Všude byly louče, svíčky a dlouhé, těžké červené závěsy. A uprostřed místnosti, na vyšším stupínku, a velkém trůnu, seděl černokněžník a za ním u křesla stála komorná. Neodbytnému chvíli trvalo, než si uvědomil, že se netváří jako zajatkyň, která je vděčná za příchod zachránce. V obličeji měla vepsaný odpor. Což Neodbytného trochu překvapilo. Nemá se náhodou tvářit šťastně?

Princ se zamračil se a Vladizlo, který zpozoroval změnu v jeho obličeji, se potěšeně usmál.

„Vítej,“ pronesl dramaticky a jedním pohybem rukou zavřel za Neodbytným dveře. Princ byl opět v pasti, což mu moc nepomáhalo. Pak se ovšem rozhodl hrát si hru na hrdinského prince, neboť právě to se od něj pravděpodobně očekávalo.

Jednou ruku stiskl rukojeť meče, který, popravdě, nikdy nepoužil a nosil jej jen pro efekt, a zatvářil se odhodlaně. „Vydej mi komornou, Vladimíre, a já slibuju, že ti neurážnu obě dvě nohy.“ Ano, to byla dokonalá výhružka, pomyslel si princ.

Vladizlo se zamračil. „Žádný Vladimír!“ rozkřikl se a jeho hlas se nesl místností. „Vladizlo! Vla-dí-zlo. Zapamatujte si to konečně!“ Zrudl zlostí a prudce oddechoval. „Já nejsem Vladimír!“

Princ se zašklebil. Popichovat někoho? To mu nedělalo problémy. „Ale, ale, Vladimíre, přece všichni víme, jak to s tebou doopravdy je. Vydej mi tu komornou ať ukončíme tuhle směšnou situaci.“

Teď to byl ovšem pro změnu černokněžník, komu se blýskl na tváři úsměv. „Vidíš snad, princátko, že bych tu Zeldu nějak držet?“ otázal se sladce.

Neodolatelný po ní střílel pohledem a zachytil rozdíl, mezi tím, jak se tvářila při pohledu na něj a na Vladimíra. Když se totiž dívala na černokněžníka, vypadala... téměř šťastně. Když se opět podívala na prince, mělo to k radosti zatraceně daleko.

Princ se zamračil. „Cos jí to udělal? Jakým kouzlem jsi ji omámil?“

Černokněžník sebou trhl. „Nic jsem nemusel!“ rozkřikl se. „Sama tu zůstává! Sama to chce! Je tomu tak těžké uvěřit?!“ Vladizlo byl v obličeji celý rudý.

Princ poznal, že jde do tuhého. Napětí bylo cítit ve vzduchu a princ se začínal obávat, že Horác si to rozmyslel a ujel mu, což by docela otrásl princovou taktikou „jsem nebojácný hrdina“. Neodbytný se začínal v duchu úpěnlivě modlit, aby tohle všechno přežil. Sliboval přitom hory doly a vše začínalo slovíčkem *Pokud...*

„Ano, to opravdu je,“ utrousil princ na půl úst, ovšem černokněžník tato slova přece jenom uslyšel. Pokud to bylo možné, ještě více zčervenal. „Ty!“ vykřikl a vstal ze svého trůnu. Komorná vedle něj ustoupila, ve tváři čisté potěšení při pohledu na Vladizla.

Princ o krok ustoupil, jelikož, i když si to nechtěl přiznat, na něj udělalo černokněžníkovu šatstvo patričný dojem. A kdyby byly v jiné situaci, určitě by se zeptal, kde si ten černý kabát nechal černokněžník

ušít, ovšem za této situace, kdy Vladimír zvedl ruce ke stropu, v jedné ruce se mu pak objevila nějaká hůl, a on začal něco šeptat démonickým hlasem, musel toto téma odsunout pryč.

Princ vyjeveně zíral na Vladimíra a teprve po chvíli mu došlo, že černokněžník na něj sesílá nějakou kletbu. A to ho donutila něco udělat. Cokoliv. Utéct - kamkoliv, rychle - pryč! Princ se zmateně podíval okolo sebe a hledal cokoliv, kam by zalezl a kam by se mohl ukrýt. A když už si byl jist, že našel to správné místo pro úkryt, ozval se zvuk trhání látky. Princ zvedl zrak a pak ohromeně zíral, jak Horác odhodlaně šplhá po závěsu nahoru, jak se jednoho závěsu chytá, vytahuje dýku a...

V tu chvíli Zelda zapíštěla, Neodbytný pro jistotu zavřel oči a do místnosti vtrhl Pelyněk. V místnosti nastal takřka chaos, kterého se Neodbytný ovšem nezúčastnil a pokud by se to tak dalo říct, snažil se být neviditelný.

Pelyněk odhodlaně zabránil Zeldě v útěku, což byla věc, na kterou byl v danou chvíli opravdu pyšný. Sir Horác mezitím přeřízl jedno lano, které drželo těžký červený závěs a pak se s ohromnou rychlostí zřítíl dolů, přímo na Vladimíra. *BUM!*

A pak nastalo děsivé ticho, které tušilo jen tlumené zvuky z pod těžkého závěsu.

Princ se přinutil otevřít oči a podívat se na tu spoušť okolo sebe. To, co uviděl ho překvapilo a naprosto upřímně potěšilo. Pelyněk se odhodlaně mračil na Zeldu a sir Horác stál uprostřed roztrhaného závěsu a vypadal jako skromnost sama. U nohou mu ležel omámený Vladimír.

„Jak jsem říkal - na improvizaci se nedá nic pokazit,“ přerušil ticho Horác a usmál se.

Princ Neodbytný nic nenamítal.

A byla svatba. Přišlo na ni celé království, včetně víl, skřetů, skřítků a Petra Pana.

Nevěsta byla celá v bílém a zářila štěstím, jelikož: zaprvé - její princ nebyl plešatý. Zadruhé - nebyl ani tlustý. Zatřetí - nebyl ani moc starý. Právě naopak - byl pohledný, krásný, statečný a... a... a teď byl její! Princezna nemohla být šťastnější.

I princ se tvářil nanejvýš spokojeně. S korunou na hlavě vypadal jako pravý král.

Jejich svatba byla opravdu velká událost, na kterou se ještě hodně dlouho vzpomínalo. Lidé si šeptali, že to byl jejich osud, skončit spolu, že se tajně milovali už dřív... Lidé totiž milovali tajné romány.

A tam někde, na zámku dřívějšího krále Rozumbrada, teď seděl král Neodbytný. Tvářil se důležitě a kraloval. Společně s princeznou Brumhildou, která se ještě nenaučila, jak žít život slušné manželky, ale snažila se.

Vládli společně tomu podivnému království a vládli dobře.

A snad žili šťastné až do smrti...

Za devatero horami, devatero řekami, devatero údolími... a vůbec, hodně moc daleko, v jedné staré budově, která hrozila, že se co chvíli rozpadne a rozplácne na zem, se právě v tuto chvíli, v jedné z mnoha místností oné rozpadající se budovy, posadil do křesla, o kterém by se také jistě dalo vyprávět, mladý muž s páskou přes oko. Zrzavé vlasy mu trčeli do všech stran, jedno oko těkalo od jedné věci ke druhé. Přesto se tvářil takřka odhodlaně.

Naproti němu, snad na ještě více ubožejší židli, za ještě ubožejším stolem, seděl sir Horác a podmračeně sledoval nově příchozího. Za jeho hlavou visel nápis: Zabijeme - Zaplatíte.

„Takže,“ začal sir Horác, „vy máte zájem o mé služby?“

Mladík přikývl.

„A co přesně by to mělo být?“ otázal se znovu Horác.

Mladý muž se předklonil a dal na stůl papírek, na němž byl nakreslený tvor velice podobný dvojhlavé sani. Horác chvíli kresbu sledoval a pak pozvedl svůj zrak k zákazníkovi.

„Dobrá, přijímám“ řekl úsečně. „Vaše jméno?“

Spodní ret mládence se zachvěl a chvíli trvalo, než z něj vyšlo koktavě: „Ba-Bajaja.“

K O N E C

Pokud jste dočetli až sem – ať už z donucení, nebo pouhého nic nedělaní – gratuluju. Máte můj obdiv.

Autorka přiznává, že toto dílo se jí nezdá jako pohádka a konec je příliš uspěchaný. Autorka se také omlouvá, ale toto prohlášení si nemohla odpustit. Autorka se také předem omlouvá za jakékoliv chyby.